

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 38, 2020

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1955](#) 08-12-2020

Heeft de benadeelde partij recht op vergoeding van immateriële schade?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1975](#) 08-12-2020

Klacht over de verwerping van een verweer strekkende tot bewijsuitsluiting.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1964](#) 08-12-2020

Is de verdachte door de opsporingsambtenaar gebracht tot het begaan van het strafbare feit waarvoor hij wordt vervolgd, terwijl zijn opzet tevoren niet al daarop was gericht?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1965](#) 08-12-2020

Is de verdachte door een opsporingsambtenaar gebracht tot het begaan van het strafbare feit waarvoor hij wordt vervolgd, terwijl zijn opzet tevoren niet al daarop was gericht?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1957](#) 08-12-2020

Heeft het hof in strijd met artikel 14c Sr de invulling van het opgelegde locatiegebod ten onrechte in zijn geheel overgelaten aan de reclassering?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1958](#) 08-12-2020

Is de rechter, ingeval niet 'beide ouders' zijn verschenen van de minderjarige verdachte ter terechtzitting en geen sprake is van een van de in artikel 496a lid 3 Sv omschreven situaties, verplicht om op grond van artikel 496a lid 1 Sv de behandeling van de zaak aan te houden?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1972](#) 08-12-2020

Over het betrekken van een niet ten laste gelegd feit bij de strafoplegging.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1974](#) 08-12-2020

Is er sprake van een verontschuldigbare rechtsdwaling (AVAS) ten aanzien van de invoer uit China van zakjes met granulaat?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1973](#) 08-12-2020

Was er sprake van een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit en had aldus de cautie gegeven moeten worden?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1956](#) 08-12-2020

Motiveringsklacht over toekennen immateriële schade aan benadeelde partij.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1967](#) 08-12-2020

Bestaat er voldoende verband tussen bewezen verklaarde handelen van verdachte en schade die benadeelde partij heeft geleden, zodat sprake is van rechtstreekse schade?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1960](#) 08-12-2020

Is sprake van handelingen op de bodem ‘waardoor de bodem kon worden verontreinigd’?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1971](#) 08-12-2020

Heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert?

Annotatie

[Toewijzing vergoeding immateriële schade. Commentaar bij Hoge Raad 8 december 2020, ECLI:NL:HR:2020:1955.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Vriend en politieambtenaar: bewijsuitsluiting als bedoeld in artikel 359a Sv? Commentaar bij HR 8 december 2020, ECLI:NL:HR:2020:1975.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Schending Tallon-criterium: niet-ontvankelijkheid OM? Commentaar bij Hoge Raad 8 december 2020, ECLI:NL:HR:2020:1965.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Medeplegen. Annotatie bij Hoge Raad 13 oktober 2020, ECLI:NL:HR:2020:1606.](#)

prof. mr. J.S. Nan

ANNOTATIE

Toewijzing vergoeding immateriële schade. Commentaar bij Hoge Raad 8 december 2020, ECLI:NL:HR:2020:1955.

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie medeplichtigheid aan opzettelijk brandstichten, terwijl daarvan gemeen gevaar voor goederen te duchten is, is bewezenverklaard, onder meer over de toewijzing door het hof van de vordering van de benadeelde partij en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel, in het bijzonder wat betreft het oordeel van het hof dat de benadeelde partij recht heeft op vergoeding van immateriële schade.

Het hof heeft, door het vonnis van de rechtbank te bevestigen, de verdachte veroordeeld tot betaling van € 525 ter zake van immateriële schade aan benadeelde. Daartoe is overwogen dat de benadeelde tegen verdachte en zijn medeverdachte een vordering heeft ingediend tot betaling van € 6.530, vermeerderd met de wettelijke rente over dit bedrag, wegens schade die hij als gevolg van het ten laste gelegde feit zou hebben geleden. Het bedrag bestaat uit € 6.005 aan materiële en € 525 aan immateriële schade. Daarnaast heeft de benadeelde partij verzocht de vordering hoofdelijk toe te wijzen en de schadevergoedingsmaatregel op te leggen. Vergoeding van de immateriële schade, waartegen evenmin verweer is gevoerd, komt de rechtbank billijk voor gelet op de onderbouwing van de vordering en het verhandelde ter terechtzitting.

De Hoge Raad overweegt dat het hof, gelet op de toewijzing van de vordering tot vergoeding van immateriële schade, kennelijk geoordeeld heeft dat met betrekking tot de benadeelde sprake is van een aantasting in de persoon 'op andere wijze', als bedoeld in artikel 6:106 aanhef en onder b BW, welke aantasting het gevolg is van het bewezen verklaarde feit, kort gezegd medeplichtigheid aan brandstichting, terwijl daarvan gemeen gevaar voor goederen te duchten is. De Hoge Raad haalt artikel 6:106 BW, voor zover hier van belang, aan en overweegt dat hij in ECLI:NL:HR:2019:793 onder verwijzing naar ECLI:NL:HR:2019:376, heeft overwogen dat van de in artikel 6:106 aanhef en onder b BW bedoelde aantasting in de persoon 'op andere wijze' in ieder geval sprake is indien de benadeelde partij geestelijk letsel heeft opgelopen.

Degene die zich hierop beroept, zal voldoende concrete gegevens moeten aanvoeren waaruit kan volgen dat in verband met de omstandigheden van het geval psychische schade is ontstaan. Daartoe is vereist dat naar objectieve maatstaven het bestaan van geestelijk letsel kan worden vastgesteld. Ook als het bestaan van geestelijk letsel in voornoemde zin niet kan worden aangenomen, is niet uitgesloten dat de aard en de ernst van de normschending en van de gevolgen daarvan voor de benadeelde, meebrengen dat van de in artikel 6:106 aanhef en onder b BW bedoelde aantasting in zijn persoon 'op andere wijze' sprake is. In zo een geval zal degene die zich hierop beroept de aantasting in zijn persoon met concrete gegevens moeten onderbouwen. Dat is slechts anders indien de aard en de ernst van de normschending meebrengen dat de in dit verband relevante nadelige gevolgen daarvan voor de benadeelde zo voor de hand liggen, dat een aantasting in de persoon kan worden aangenomen. Van een aantasting in de persoon 'op andere wijze' als bedoeld in artikel 6:106 aanhef en onder b BW is niet reeds sprake bij de enkele schending van een fundamenteel recht.

De Hoge Raad oordeelt dat het oordeel dat sprake is van zo een aantasting in de persoon 'op andere wijze' zonder nadere motivering niet begrijpelijk is, nu het hof niets heeft vastgesteld over de aard en de ernst van de normschending en van de gevolgen daarvan voor de benadeelde. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat de enkele omstandigheid dat het in het daartoe bestemde formulier toegelichte verzoek tot schadevergoeding in hoger beroep niet is weersproken, niet volstaat ter motivering van het oordeel dat zich een van de gevallen voordoet waarin grond bestaat voor vergoeding van immateriële schade. Ook de motivering dat 'vergoeding van de immateriële schade (...) billijk voor(komt)' volstaat daartoe niet (vgl. ECLI:NL:HR:2019:1465).

ANNOTATIE

Vriend en politieambtenaar: bewijsuitsluiting als bedoeld in artikel 359a Sv? Commentaar bij HR 8 december 2020, ECLI:NL:HR:2020:1975.

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van opzettelijk handelen in strijd met een in artikel 3 onder B Opiumwet gegeven verbod en diefstal van elektriciteit door middel van verbreking is bewezen verklaard, over de verwerping door het hof van het verweer dat strekt tot bewijsuitsluiting.

Het hof heeft ten aanzien van het in de klacht bedoelde verweer overwogen dat het voor het hof vaststaat dat betrokkene, die in het dagelijkse leven werkzaam is als politiefunctionaris, eind december 2015 in privétijd op bezoek was bij verdachte. Zij waren op dat moment al jaren met elkaar bevriend. Door de wijze waarop het gesprek dat betrokkene met zijn vriend voerde, zich ontwikkelde, rees bij betrokkene de gedachte dat zijn vriend wel eens bezig kon zijn met het kweken van hennep. Betrokkene is daarop de trap opgelopen en trof op de slaapkamer inderdaad een hennepkwekerij aan. Desgevraagd zei verdachte dat er op zolder nog meer stond. Vier of vijf weken later, op 26 januari 2016, heeft de betrokkene de gebeurtenissen besproken met een vertrouwenspersoon bij de politie en diezelfde avond nog met zijn lijnchef. De volgende dag, 27 januari 2016, heeft betrokkene zijn bevindingen aan het papier toevertrouwd. In het door hem als 'proces-verbaal van bevindingen' aangeduid stuk schrijft betrokkene dat zijn vriend had aangegeven dat hij liever niet had dat de betrokkene naar boven liep. Verdachte heeft ter terechtzitting in eerste aanleg en in hoger beroep verklaard dat hij de betrokkene expliciet had verboden naar boven te gaan.

Naar het oordeel van het hof kan voor een beoordeling van het verweer in het midden worden gelaten of er sprake was van het één (een verzoek) of het ander (een expliciet verbod). Het in de privésfeer al dan niet in acht nemen van algemeen aanvaarde omgangsvormen is niet relevant voor de vraag of er sprake is van een vormverzuim in een voorbereidend onderzoek als bedoeld in artikel 359a Sv, omdat betrokkene in zijn privétijd niet handelde in de hoedanigheid van opsporingsambtenaar en zijn handelen derhalve niet kan worden

aangemerkt als opsporing in de zin van artikel 132a Sv. Het hof vermag dan ook niet in te zien waarom op basis van de informatie van betrokkene geen opsporingsactiviteiten hadden mogen worden ontplooid. De informatie van betrokkene kon als betrouwbaar worden aangemerkt. Zij was immers afkomstig van een collega-politiefunctaris die de informatie in privétijd had verkregen. Aan het vervolgens gestarte opsporingsonderzoek kleven geen verzuimen. Met machtiging is rechtmatig tegen de wil van de bewoner de woning betreden en de kwekerij ontmanteld.

Ten overvloede voegt het hof hier nog aan toe dat ook als zou worden geoordeeld dat de handelwijze van betrokkene in december 2015 in privé dan wel als opsporingsambtenaar als onrechtmatig zou moeten worden bestempeld, dan nog zou dit niet tot bewijsuitsluiting leiden. Het is immers vaste jurisprudentie dat het nadeel voor verdachte dat een door hem gepleegd strafbaar feit is ontdekt, geen rechtens te respecteren nadeel is. Enig ander in rechten wel te respecteren nadeel voor verdachte heeft de verdediging niet naar voren gebracht.

De Hoge Raad overweegt dat bij de beoordeling van de klacht artikel 132 Sv, artikel 132a Sv en artikel 359a lid 1 Sv van belang zijn en haalt deze aan. De Hoge Raad overweegt dat de toepassing van artikel 359a Sv onder meer beperkt is tot vormverzuimen die zijn begaan bij 'het voorbereidend onderzoek' tegen de verdachte. Op grond van artikel 132 Sv moet daaronder worden verstaan het onderzoek dat voorafgaat aan de behandeling ter terechtzitting. Onder die vormverzuimen zijn in het bijzonder ook begrepen normschendingen bij de opsporing. Daarbij dient op grond van artikel 132a Sv onder opsporing te worden verstaan het onderzoek in verband met strafbare feiten onder gezag van de officier van justitie met als doel het nemen van strafvorderlijke beslissingen (vgl. ECLI:NL:HR:2020:1889).

De Hoge Raad overweegt dat het hof vastgesteld heeft dat betrokkene in privétijd een vriendschappelijk bezoek bracht aan de verdachte, en dat betrokkene naar aanleiding van hun gesprek, waarbij bij betrokkene de gedachte rees dat zijn vriend wel eens bezig kon zijn met het kweken van hennep, de trap is opgelopen en een hennepkwekerij heeft aangetroffen op de slaapkamer. Het hof heeft verder vastgesteld dat betrokkene vier of vijf weken later, na overleg met een vertrouwenspersoon en zijn lijnchef, een proces-verbaal van bevindingen heeft opgemaakt, en dat op grond van deze informatie het opsporingsonderzoek is gestart, waarbij rechtmatig de woning is betreden en de kwekerij is ontmanteld. Het hof heeft op grond daarvan geoordeeld dat betrokkene in de woning van de verdachte geen activiteiten verrichtte die kunnen worden aangemerkt als opsporing als bedoeld in artikel 132a Sv. De Hoge Raad oordeelt dat dat oordeel geen blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting en niet onbegrijpelijk is.

ANNOTATIE

**Schending Tallon-criterium: niet-ontvankelijkheid OM?
Commentaar bij Hoge Raad 8 december 2020,
ECLI:NL:HR:2020:1965.**

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van medeplegen van het zich verschaffen en in voorraad hebben van valse bankbiljetten, is bewezen verklaard, over de verwerping door het hof van het verweer dat het openbaar ministerie niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging van de verdachte wegens schending van het Tallon-criterium.

Het hof heeft het verweer waarop de klacht doelt, als volgt samengevat en verworpen.

De verdediging heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat sprake is van een onherstelbaar vormverzuim in het voorbereidend onderzoek. Er is namelijk gebruik gemaakt van een burgerinformant, die verdachte heeft bewogen tot het plegen van strafbare feiten die hij anders niet zou hebben gepleegd. Er is daarom sprake van schending van het zogenoemde Tallon-criterium. Dit dient in de visie van de verdediging primair te leiden tot niet-ontvankelijkverklaring van de officier van justitie in de strafvervolging.

Het hof heeft voorts overwogen dat het hof Den Haag in de zaak van de medeverdachte (ECLI:NL:GHSGR:2007:BA8171) onder meer heeft geoordeeld dat verdachte niet eerder met justitie in aanraking is geweest in verband met de delicten inzake de handel en gebruik van vals geld. Er zijn geen aanwijzingen dat de verdachte de strafbare feiten zou hebben gepleegd als de CIE-informant hem daartoe niet had overgehaald. Onder andere het feit dat de CIE-informant door de overheid kreeg betaald voor het verstrekken van informatie over strafbare feiten heeft hem er kennelijk toe gebracht verdachte over te halen om te bemiddelen bij de vals geld transactie. De CIE-informant heeft kunnen handelen zoals hij gehandeld heeft, omdat het toezicht van de CIE faalde. Het hof is daarom van oordeel dat de verdachte als gevolg van aan de overheid toe te rekenen omstandigheden is gebracht tot andere strafbare feiten dan waarop zijn opzet was gericht en dat alleen al om die reden geen veroordeling kan

volgen.

Het tegen dit arrest ingestelde beroep in cassatie is verworpen (zie ECLI:NL:HR:2010:BL0655). Het hof gaat er daarom van uit dat tegen medeverdachte sprake is geweest van schending van het Tallon-criterium, in die zin dat de CIE-informant, die kan worden aangemerkt als een persoon voor wiens handelen de politie of het openbaar ministerie verantwoordelijk is, de medeverdachte heeft gebracht tot het begaan van de strafbare feiten waarvoor hij is vervolgd. Dat de CIE-informant dat op eigen initiatief heeft gedaan en niet in opdracht van de politie of het openbaar ministerie doet daar niet aan af.

Dat het Tallon-criterium jegens medeverdachte is geschonden, betekent echter niet dat dat ook jegens verdachte het geval is. Uit de feiten en omstandigheden blijkt dat de CIE-informant de medeverdachte heeft benaderd met de vraag of hij mensen wist die kopietjes van euro's konden leveren. De medeverdachte heeft op zijn beurt, uit eigen beweging, contact gezocht met verdachte en verdachte heeft een andere verdachte benaderd met de vraag of hij Bulgaren kende die in vals geld handelde. De verdachte heeft vervolgens via een kennis contact gezocht met een andere betrokkene, die valse euro's kon leveren. Verdachte heeft (in dit stadium) dus geen direct contact gehad met de CIE-informant. Verdachte is dan ook niet door een opsporingsambtenaar dan wel een persoon voor wiens handelen de politie of het openbaar ministerie verantwoordelijk is, gebracht tot het begaan van de strafbare feiten waarvoor hij wordt vervolgd. Het zogenoemde Tallon-criterium is ten aanzien van verdachte derhalve niet geschonden.

De Hoge Raad overweegt dat het hof – voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang – voorts vaststellingen heeft gedaan in de bewijsmiddelen '8. Een bundel in de wettelijke vorm opgemaakte processen-verbaal en andere geschriften (...) waaronder een proces-verbaal van verhoor verdachte (...), in de wettelijke vorm opgemaakt door verbalisanten, beiden hoofdagent van politie Haaglanden, voor zover dit zakelijk weergegeven – inhoudt als verklaring van verdachte, tegenover de verbalisanten voornoemd' en '9. De verklaring van de betrokkene, afgelegd tegenover de rechter-commissaris in de rechtbank 's-Gravenhage op 9 januari 2006' waarop de bewezenverklaring steunt en haalt deze aan.

De Hoge Raad overweegt dat slechts in uitzonderlijke gevallen niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging als in artikel 359a Sv voorzien rechtsgevolg, in aanmerking komt. Daarvoor is alleen plaats ingeval het in het voorbereidend onderzoek begane vormverzuim daarin bestaat dat door met de opsporing of vervolging belaste ambtenaren een zodanig ernstige inbreuk op het recht van de verdachte op een eerlijke behandeling van zijn zaak is gemaakt dat geen sprake meer kan zijn van een eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM. Het moet dan gaan om een onherstelbare inbreuk op het recht op

een eerlijk proces die niet op een aan de eisen van een behoorlijke en effectieve verdediging beantwoordende wijze is of kan worden gecompenseerd. Daarbij moet die inbreuk het verstrekkende oordeel kunnen dragen dat in de bewoordingen van het EHRM 'the proceedings as a whole were not fair'. Aanleiding voor niet-ontvankelijkverklaring op deze grond kan bestaan in het geval dat de verdachte door een opsporingsambtenaar dan wel door een persoon voor wiens handelen de politie of het openbaar ministerie verantwoordelijk is, is gebracht tot het begaan van het strafbare feit waarvoor hij wordt vervolgd, terwijl zijn opzet tevoren niet al daarop was gericht (vgl. ECLI:NL:HR:2020:1889).

De Hoge Raad overweegt dat de omstandigheid dat niet de verdachte maar zijn medeverdachte contact had met een opsporingsambtenaar dan wel een persoon voor wiens handelen de politie of het openbaar ministerie verantwoordelijk is, niet de mogelijkheid dat (ook) de verdachte door die opsporingsambtenaar of deze andere persoon is gebracht tot het begaan van het strafbare feit waarvoor hij wordt vervolgd, uitsluit. Het hof heeft dat niet miskend, maar heeft kennelijk, zoals het kon doen, de omstandigheid dat geen sprake was van direct contact tussen de verdachte en CIE-informant betrokken bij zijn oordeel dat de verdachte niet door een opsporingsambtenaar of een persoon voor wiens handelen de politie of het openbaar ministerie verantwoordelijk is, is gebracht tot het begaan van het ten laste gelegde en bewezen verklaarde strafbare feit. De Hoge Raad oordeelt dat dat oordeel niet van een onjuiste opvatting getuigt. In aanmerking genomen hetgeen het hof ook overigens heeft vastgesteld over de wijze waarop de verdachte bij dat feit betrokken is geraakt, oordeelt de Hoge Raad dat oordeel ook niet onbegrijpelijk is. In dat verband heeft het hof (zoals blijkt uit bewijsmiddel 9) onder meer vastgesteld dat de tweede medeverdachte aan de eerste medeverdachte heeft gevraagd waarom de CIE-informant continu met die eerste medeverdachte belde, waarna de tweede medeverdachte, toen die eerste medeverdachte hem dit had uitgelegd, niet op een vraag van de eerste medeverdachte maar geheel uit zichzelf, toezegde te informeren en na een of anderhalve week aan die eerste medeverdachte duidelijk maakte dat de verdachte in 'die business' zat. (Zie ook SR 2020-0388.)

ANNOTATIE

Medeplegen. Annotatie bij Hoge Raad 13 oktober 2020, ECLI:NL:HR:2020:1606.

prof. mr. J.S. Nan

1. Als twee of meer personen bewust en nauw samenwerken ter verwezenlijking van een strafbaar feit, dan is sprake van het medeplegen daarvan als ieder een bijdrage levert van voldoende gewicht. In het standaardarrest HR 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474, SR 2014-0492, NJ 2015/390, m.nt. P.A.M. Mevis heeft de Hoge Raad in dat verband de algemene lijn nog eens uiteengezet. Ook in de onderhavige zaak begint de Hoge Raad met een verwijzing naar dat arrest om aan te geven dat voor medeplegen benodigd is dat een nauwe en bewuste samenwerking heeft plaatsgevonden door de verdachte met een of meer anderen (r.o. 2.3). Aan het delict moet elke medepleger een intellectuele en/of materiële bijdrage van voldoende gewicht hebben geleverd. Ook valt soms de term ‘wezenlijke’ bijdrage. Als niet zonneklaar is dat de verdachte een medepleger is, hetgeen vooral het geval is als er geen sprake is van een gezamenlijke uitvoering c.q. uitvoeringshandeling, dan vergt het predicaat ‘medeplegen’ in beginsel een nadere motivering van de feitenrechter. De Hoge Raad heeft als niet-limitatieve factoren daarbij gewezen op de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte, diens aanwezigheid op belangrijke momenten en het zich niet terugtrekken op een zich daartoe geëigend tijdstip.

2. In de onderhavige zaak was de verdachte niet aanwezig bij de uiteindelijke moord op haar ex-partner – met wie zij een familierechterlijk geschil had met betrekking tot hun dochter. Toch merkte het hof haar met de zegen van de Hoge Raad aan als medepleger, onder meer omdat zij een belangrijke rol had in de voorbereiding en de afhandeling van het delict, zo volgt uit de door het hof gedane vaststellingen die in het arrest van de Hoge Raad zijn opgenomen en waarnaar de Hoge Raad expliciet verwijst (zie r.o. 2.2 en 2.4). Dat de verdachte het slachtoffer publiekelijk dood wenste, maakt dat het met het vereiste opzet op de moord wel goed zat. Ze had een week voor het misdrijf namelijk meermalen en tegen diverse personen gezegd dat het slachtoffer maar dood kon zijn en dat zij wilde dat het slachtoffer er niet meer was. Objectief heeft zij als medepleger vervolgens ook voldoende aan het feit bijgedragen,

onder meer door het feit te initiëren, door aan haar nieuwe vriend en medepleger (die wist van haar wens) uit te leggen hoe deze binnen konden komen bij het slachtoffer, door donkere kleding en een masker te kopen (welke voorwerpen bij de moord zijn gebruikt), door na afloop van het delict de twee uitvoerders van de moord onderdak te bieden en door in te stemmen met de betaling van een van die uitvoerders. De cassatieklacht over het oordeel dat de verdachte een bijdrage van voldoende gewicht heeft geleverd, wordt aldus door de Hoge Raad verworpen. In zoverre is de zaak niet zo spannend.

3. Interessant wordt dit arrest pas door de nadere opmerking die de Hoge Raad plaatst naar aanleiding van een andere cassatieklacht (zie r.o. 2.5). Hij overweegt dat niet van belang is de enkele omstandigheid dat blijkens de bewezenverklaring de verdachte de moord tezamen en in vereniging 'met een ander' heeft begaan, terwijl duidelijk is dat deze ander (de nieuwe partner van verdachte) de moord op zijn beurt niet alleen heeft gepleegd, maar feitelijk ook weer met een ander. Dat niet is vastgesteld wie van de twee uitvoerders de dodelijke messteek heeft toegebracht, is niet relevant. De Hoge Raad overweegt dat uit de bewijsvoering van het hof volgt dat de verdachte door haar handelen een bijdrage van voldoende gewicht aan de moord op haar ex heeft geleverd.

4. Bij dit oordeel verwijst de Hoge Raad naar hetgeen hij al had overwogen in r.o. 2.3. Daarin stelde de Hoge Raad, naast hetgeen onder 1 is vermeld, ook nog dat in geval van medeplegen, in de tenlastelegging niet hoeft te worden vermeld of en zo ja welke feitelijke handelingen de verdachte zelf dan wel zijn mededader(s) heeft verricht (waarbij verwezen wordt naar HR 6 juli 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO9905, *NJ* 2004/443). En aan de bewezenverklaring staat niet in de weg de enkele omstandigheid dat naast de in de tenlastelegging en bewezenverklaring genoemde persoon (of personen), ook nog een andere persoon (of personen) betrokken is (zijn) geweest bij het strafbare feit. Dat is niet verwonderlijk omdat het bij (het bewijzen van) medeplegen gaat om het verwezenlijken van een bepaald doel, waaraan door de verdachte en ten minste een andere persoon (nauw en bewust) is samengewerkt. Het accent ligt daarbij volgens de Hoge Raad immers op de samenwerking en niet op wie welke feitelijke handelingen heeft verricht (SR 2014-0492, r.o. 3.1 onder verwijzing naar *NJ* 2004/443). Het bewijs van medeplegen en het daarvoor vereiste opzet hoeft niet de precieze uitvoering te bestrijken. Deze beslissing past ook bij HR 10 april 2007, ECLI:NL:HR:2007:AZ5713, *NJ* 2007/224. Daarin overwoog de Hoge Raad namelijk al dat niet is vereist dat de verdachte op de hoogte is geweest van de precieze gedragingen van zijn mededader(s).

5. Nog duidelijker is geworden dat het voor het aannemen van medeplegen echt niet nodig is dat de precieze vorm van de feitelijke uitvoering van het grondmisdrijf vooraf vaststaat en voor alle medeplegers bekend was c.q. geworden is. Voldoende is dat het beoogde strafbare feit door – en in – een nauwe en bewuste samenwerking tot stand is gekomen, ongeacht hoe,

waar en door wie dat precies is uitgevoerd. Met (voorwaardelijk) opzet als begrenzing, leidt dat tot een redelijke strafrechtelijke aansprakelijkheidstelling. Het zou ook tot te veel bewijsproblemen leiden denk ik, als voor medeplegen ook de wijze van uitvoering *in concreto* aan iedereen bekend moet zijn geweest. Dat elke medepleger bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard *dat* het strafbare feit zou plaatsvinden (en dat dus heeft gewild) en daarvoor zelf voldoende intellectuele en/of feitelijk handelingen heeft verricht, is toereikend (ook bewijsrechtelijk). Zie over dit onderwerp veel uitgebreider A. Postma, *Opzet en toerekening bij medeplegen* (diss. Groningen), Nijmegen: WLP 2014 en A. Postma, 'Facetten van medeplegen', *DD* 2015/14, waarbij ook de causaliteit een (expliciete) factor is. Postma's schema bestaat uit een drietrapsraket van samenwerking (als gezamenlijke gevaarzetting), causaliteit en schuldverband. Daarbij wordt volgens hem de bewuste en nauwe samenwerking begrensd door de causaliteit, die ziet op de eerste twee delen van de drietrapsraket: gedragingen die het (redelijke) gevolg zijn van de samenwerking mogen van hem over en weer worden toegerekend aan de medeplegers. Het (eventueel) door de delictsomschrijving vereiste schuldverband dat is opgenomen in de concrete delictsomschrijving bepaalt het vereiste van een aan de medepleger subjectief te maken verwijt.

Of dat daadwerkelijk tot een objectievere maatstaf leidt, zoals Postma stelt, vraag ik me overigens af. Het opzet van de medepleger is bij hem in de vorm van de bewustheid van de medepleger van omstandigheden of gevaren die de uitvoering van het gezamenlijk plan begeleiden, namelijk eerst een factor bij het onderdeel van de (gevaarzettende) samenwerking. Die samenwerking is vervolgens het startpunt om de gedragingen over en weer toe te rekenen. Vervolgens komt het opzet dan ook weer aan de orde als laatste onderdeel van het drieluik. Dat maakt dat (bewijs van) het subjectieve verwijt dat de medepleger in het licht van het grondfeit ook bij Postma, ondanks de causaliteit als zelfstandige objectieve factor waarbij de medepleger geen opzet hoeft te hebben op de gedragingen van de mededader, toch nog steeds zeer nadrukkelijk aanwezig is als factor (zeker bij het medeplegen van *misdriven*). Gek is dat wat mij betreft ook niet, omdat de redelijkheid van het causaal verband als onderdeel van de redenering naar strafrechtelijke aansprakelijkheid via medeplegen, uiteindelijk grotendeels gelegen ligt in het verwijt dat de verdachte kan worden gemaakt om hem ook andermans gedragingen aan te rekenen.

6. Aldus komt het bij medeplegen toch vooral aan op de intentie waarmee in het voorliggende geval de verdachte zelf in voldoende mate heeft gehandeld of nagelaten met betrekking tot het tot stand brengen van het delict. De samenwerking bestaat immers niet zelfstandig als strafrechtelijke figuur. Een nauwe en bewuste samenwerking is niet *sec* strafbaar gesteld, maar is accessoir aan het te verwezenlijken strafbare feit. Aan het ten laste gelegde en te bewijzen strafbare feit dat is medegepleegd, moet de verdachte uiteindelijk *in concreto* bewust en

voldoende hebben bijgedragen. Zijn opzet is daarbij van wezenlijk belang, maar dat opzet moet zich dus wel voldoende middels raad en/of daad hebben geopenbaard om hem als medepleger van het voorliggende feit aan te kunnen merken.

7. De onderhavige verdachte wilde haar ex zeer zeker dood hebben en heeft er behoorlijk wat aan gedaan om dat resultaat tot stand te brengen. Dat zij bij de uitvoering zelf niet aanwezig was en een andere persoon buiten de tenlastelegging en de bewezenverklaring om wel, doet aan haar strafrechtelijke aansprakelijkheid niet af. Dat zou bij Postma niet anders zijn geweest. Zij heeft, indachtig zijn model, immers samen met haar nieuwe geliefde welbewust het gevaar op de dood van haar ex in het leven geroepen, zodat het redelijk is diens gedragingen en die van de derde als gevolg van de samenwerking aan te merken en haar opzet bestrijkt zonder twijfel de uiteindelijke, geplande dood van het slachtoffer. De verdachte heeft per saldo aldus eerst gekregen wat zij wilde, maar daarna toch vooral ook wat zij strafrechtelijk verdiende.

RECHTSPRAAK

Heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert?

Heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert?

Eerste middel

Het gaat in deze zaak om de inbeslagneming onder [betrokkene 1] van een geldbedrag van € 41.848,70, een horloge en diverse sieraden, waaronder twee oorbellen en een ring met een steentje. Het klaagschrift strekt tot teruggave aan haar van de in beslag genomen voorwerpen. De rechtbank heeft het klaagschrift niet-ontvankelijk verklaard voor zover het zich richt tegen het beslag op de twee oorbellen en de ring met het steentje en heeft het klaagschrift voor het overige ongegrond verklaard.

Volgens de beschikking van de rechtbank zijn de twee oorbellen en de ring met het steentje reeds teruggegeven.

Hieruit volgt dat het beslag op de bedoelde sieraden al was beëindigd op het moment van de beslissing op het klaagschrift. Daarom zal de Hoge Raad het cassatieberoep van de klagster voor zover dit zich richt tegen het beslag op de twee oorbellen en de ring met het steentje niet in behandeling nemen.

Tweede middel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van de rechtbank dat het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert.

Volgens artikel 94 lid 2 Sv zijn vatbaar voor inbeslagneming onder meer alle voorwerpen waarvan verbeurdverklaring kan worden bevolen, dus ook verbeurdverklaring in een andere strafzaak dan die tegen degene onder wie het voorwerp in beslag is genomen.

De rechtbank heeft geoordeeld dat het, gelet op de tegen de klagster gerezen verdenking van witwassen, niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend in de strafzaak

tegen de klaagster, de verbeurdverklaring van de onder [betrokkene 1] in beslag genomen sieraden en het geldbedrag zal bevelen zodat het strafvorderlijk belang zich tegen de opheffing van de gelegde beslagen verzet.

Dit oordeel geeft – wat ook zij van het oordeel van de rechtbank dat het beslag op de sieraden en het geldbedrag voortduurt in haar eigen strafzaak – niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting, is toereikend gemotiveerd en kan de ongegrondverklaring van het klaagschrift zelfstandig dragen.

Het cassatiemiddel faalt.

Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep, voor zover het betrekking heeft op de in 2.2 bedoelde twee oorbellen en de ring met het steentje, niet-ontvankelijk en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-12-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1971

Zaaknummer: 19/03916

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: 94 Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Is sprake van handelingen op de bodem ‘waardoor de bodem kon worden verontreinigd’?

Is sprake van handelingen op de bodem ‘waardoor de bodem kon worden verontreinigd’?

Het cassatiemiddel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring van het onder 2 ten laste gelegde, voor zover inhoudende dat de verdachte handelingen op de bodem heeft verricht ‘waardoor de bodem kon worden verontreinigd’.

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof vastgesteld dat de verdachte drugsafval heeft ‘gedumpt’ door op een bospad aan de Luikerweg in de gemeente Valkenswaard onder meer enkele vaten en jerrycans uit een vrachtauto te halen, op de onbeschermd bodem te zetten, deze daar achter te laten en vervolgens weg te rijden. Het hof heeft voorts vastgesteld dat de meeste jerrycans waren gevuld met afval afkomstig van de productie van amfetamine en dat de vaten en jerrycans en de inhoud van de jerrycans roken naar amfetamine en bij de productie van amfetamine gebruikte chemicaliën. Gelet op deze vaststellingen is het oordeel van het hof dat de verdachte handelingen op de bodem heeft verricht waardoor de bodem kon worden verontreinigd, niet onbegrijpelijk. De bewezenverklaring is dan ook toereikend gemotiveerd. Daaraan doet niet af dat het hof heeft vastgesteld dat het afval van de amfetamineproductie in vaten en/of jerrycans was verpakt.

Het cassatiemiddel faalt.

Redelijke termijn

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Bovendien doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van negen maanden, waarvan vijf maanden

voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze acht maanden en twee weken, waarvan vijf maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-12-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1960

Zaaknummer: 19/04338

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en A.E.M. Röttgering

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 13 Wet Bodembescherming

RECHTSPRAAK

Bestaat er voldoende verband tussen bewezen verklaarde handelen van verdachte en schade die benadeelde partij heeft geleden, zodat sprake is van rechtstreekse schade?

Bestaat er voldoende verband tussen bewezen verklaarde handelen van verdachte en schade die benadeelde partij heeft geleden, zodat sprake is van rechtstreekse schade?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof de vordering van de benadeelde partij [benadeelde] ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd heeft toegewezen. In het bijzonder klaagt het cassatiemiddel over de juistheid en de begrijpelijkheid van het oordeel van het hof dat de benadeelde partij de gevorderde schade rechtstreeks door het bewezen verklaarde feit heeft geleden.

De benadeelde partij kan in het strafproces vergoeding vorderen van de schade die zij door een strafbaar feit heeft geleden indien tussen het bewezen verklaarde handelen van de verdachte en de schade voldoende verband bestaat om te kunnen aannemen dat de benadeelde partij door dit handelen rechtstreeks schade heeft geleden. Voor de beantwoording van de vraag of zodanig verband bestaat zijn de concrete omstandigheden van het geval bepalend (vgl. HR 28 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:793).

Het hof heeft geoordeeld dat tussen het bewezen verklaarde handelen van de verdachte – kort gezegd: poging tot doodslag, meermalen gepleegd – en de schade die de benadeelde partij heeft gevorderd, voldoende verband bestaat in de hiervoor bedoelde zin. Daaraan heeft het hof ten grondslag gelegd dat ‘hoewel [benadeelde], destijds nog maar 7 jaar oud, op het moment van de schietpartij zelf niet in de woning was, (...) het voor haar desalniettemin een zeer traumatische ervaring moet zijn geweest nu haar ouders, broers en zus wel in de woning aanwezig waren’. Dat oordeel is niet zonder meer begrijpelijk. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat uit de vaststellingen van het hof niet zonder meer volgt dat de benadeelde partij een van de in de bewezenverklaring genoemde kinderen is en ook overigens niet blijkt waar zij was op het moment van de schietpartij en op welke wijze zij daarmee – al dan niet direct – is geconfronteerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

HR ambtshalve

De verdachte bevond zich ten tijde van de betekening van de aanzegging als bedoeld in artikel 435 lid 1 Sv in voorlopige hechtenis op zijn woonadres met elektronisch toezicht. De Hoge Raad doet uitspraak binnen twee jaren na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM niet is overschreden.

Het hof heeft de verdachte de verplichtingen opgelegd, kort gezegd, om aan de Staat ten behoeve van de in het arrest genoemde slachtoffers de in het arrest vermelde bedragen te betalen, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door het in het arrest telkens genoemde aantal dagen hechtenis.

De Hoge Raad zal de uitspraak van het hof ambtshalve vernietigen voor zover daarbij ten behoeve van de andere slachtoffers dan [benadeelde] telkens vervangende hechtenis is toegepast, overeenkomstig hetgeen is beslist in HR 26 mei 2020, ECLI:NL:HR:2020:914.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend (i) wat betreft de beslissing met betrekking tot de vordering van de benadeelde partij [benadeelde] voor zover aan het oordeel van de Hoge Raad onderworpen zoals hiervoor onder 1 is weergegeven en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van [benadeelde] en (ii) voor zover bij de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van de overige in het arrest genoemde slachtoffers telkens vervangende hechtenis is toegepast, bepaalt dat ten aanzien van de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van de hiervoor onder (ii) genoemde slachtoffers met toepassing van artikel 6:4:20 Sv telkens gijzeling van gelijke duur kan worden toegepast, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien van de hiervoor onder (i) genoemde beslissingen opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-12-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1967

Zaaknummer: 19/02684

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R. van Leusden

Wetsartikelen: 51f Sv

RECHTSPRAAK

Motiveringsklacht over toekennen immateriële schade aan benadeelde partij.

Motiveringsklacht over toekennen immateriële schade aan benadeelde partij.

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof zijn beslissing om aan de benadeelde partij vergoeding van immateriële schade toe te kennen niet toereikend heeft gemotiveerd.

In de overwegingen van het hof ligt als zijn oordeel besloten dat de aard en de ernst van de normschending en de gevolgen daarvan voor de benadeelde meebrengen dat van de hier bedoelde aantasting in de persoon 'op andere wijze' sprake is. Dit oordeel is niet onbegrijpelijk, gelet op de door het hof in aanmerking genomen omstandigheden, die onder meer inhouden dat sprake is van langdurige en intensieve belaging die heeft geleid tot een ernstige aantasting van de persoonlijke levenssfeer en de persoonlijke vrijheid van de benadeelde partij waardoor deze imago schade heeft ervaren, sociale contacten heeft moeten beëindigen en zijn vertrouwen in anderen is verloren.

Het cassatiemiddel faalt.

HR ambtshalve

Het hof heeft de verdachte de verplichting opgelegd, kort gezegd, om aan de Staat ten behoeve van het in het arrest genoemde slachtoffer het in het arrest vermelde bedrag te betalen, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door het in het arrest genoemde aantal dagen hechtenis.

De Hoge Raad zal de uitspraak van het hof ambtshalve vernietigen voor zover daarbij vervangende hechtenis is toegepast, overeenkomstig hetgeen is beslist in HR 26 mei 2020, ECLI:NL:HR:2020:914.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend voor zover bij de

schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van het in het arrest genoemde slachtoffer vervangende hechtenis is toegepast, bepaalt dat met toepassing van artikel 6:4:20 Sv gijzeling van gelijke duur kan worden toegepast en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-12-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1956

Zaaknummer: 19/02450

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: P.J.W. de Water en Pershad, S. S. Pershad

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Was er sprake van een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit en had aldus de cautie gegeven moeten worden?

Was er sprake van een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit en had aldus de cautie gegeven moeten worden?

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping van een beroep op bewijsuitsluiting door het hof op de grond dat de politie niet gehouden was de verdachte mee te delen dat hij niet verplicht was tot antwoorden.

Artikel 29 lid 2 Sv beoogt de verdachte te behoeden tegen ongewilde medewerking aan zijn eigen veroordeling. Op grond van die bepaling dient de verdachte voor zijn verhoor te worden medegedeeld dat hij niet verplicht is tot antwoorden. In artikel 29 lid 3 tweede volzin Sv is bepaald dat die mededeling in het proces-verbaal wordt opgenomen.

Wanneer door de politie aan een verdachte gestelde vragen gaan over zijn betrokkenheid bij een strafbaar feit, is sprake van een verhoor. Op grond van artikel 27 lid 1 Sv wordt als verdachte aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit voortvloeit. Dat vermoeden betreft zowel de omstandigheid dat een strafbaar feit wordt of is begaan, als de betrokkenheid van een persoon bij dat feit. Daarom kan, ook als (nog) niet vaststaat dat een strafbaar feit plaatsvindt of heeft plaatsgevonden, sprake zijn van een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit en daardoor van een verhoorsituatie (vgl. HR 6 november 2018, ECLI:NL:HR:2018:2056).

Het hof heeft geoordeeld dat aan de verdachte niet de in artikel 29 lid 2 Sv bedoelde mededeling hoefde te worden gedaan voorafgaand aan het door de politie stellen van de vraag of hij 'softdrugs, hennep' bij zich had, omdat op dat moment geen sprake was van een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit. Dat oordeel is niet zonder meer begrijpelijk. Mede gelet op de omstandigheid dat de verbalisant volgens het vermelde proces-verbaal 'de gehele tijd een behoorlijk sterke hennepgeur rondom [verdachte] rook', kan de aan de verdachte gestelde vraag moeilijk anders worden opgevat dan als een vraag over zijn

betrokkenheid bij een strafbaar feit – kort gezegd: het aanwezig hebben en vervoeren van hennep – ten aanzien waarvan hij als verdachte was aangemerkt.

Het cassatiemiddel klaagt hierover terecht. Dit hoeft echter bij gebrek aan belang niet tot cassatie te leiden. De verdachte heeft volgens het vermelde proces-verbaal op de aan hem gestelde vraag of hij ‘softdrugs, hennep’ bij zich had, geantwoord dat hij geen drugs bij zich had. Die verklaring is echter niet redengevend voor de bewezenverklaring. Daarom is de verdachte door het gebruik voor het bewijs van dat proces-verbaal in zoverre niet in zijn verdediging geschaad.

Ook voor zover het cassatiemiddel betoogt dat – anders dan het hof heeft geoordeeld – de in artikel 29 lid 2 Sv bedoelde mededeling was vereist voordat de verbalisant de verdachte vroeg of hij de buddyseat van zijn scooter wilde openen, kan het niet tot cassatie leiden. Een dergelijke vraag heeft immers niet te gelden als een vraag naar de betrokkenheid bij een strafbaar feit (vgl. HR 10 december 2019, ECLI:NL:HR:2019:1928).

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-12-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1973

Zaaknummer: 19/05068

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en C. Caminada

Advocaten: Tricoli, L. L. Tricoli

Wetsartikelen: 29 Sv

RECHTSPRAAK

Is er sprake van een verontschuldigbare rechtsdwaling (AVAS) ten aanzien van de invoer uit China van zakjes met granulaat?

Is er sprake van een verontschuldigbare rechtsdwaling (AVAS) ten aanzien van de invoer uit China van zakjes met granulaat?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof het beroep op verontschuldigbare rechtsdwaling op ontoereikende gronden heeft verworpen. Het richt zich niet tegen het bewezen verklaarde opzet.

Vooropgesteld moet worden dat voor het slagen van een beroep op afwezigheid van alle schuld wegens dwaling ten aanzien van de wederrechtelijkheid van het bewezen verklaarde, vereist is dat aannemelijk is dat de verdachte heeft gehandeld in een verontschuldigbare onbewustheid ten aanzien van de ongeoorloofdheid van de hem verweten gedraging. Van onbewustheid kan slechts sprake zijn, indien de verdachte ten tijde van het begaan van het feit in de overtuiging verkeerde dat zijn gedraging niet ongeoorloofd was (vgl. HR 9 maart 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO1490).

Het kennelijke oordeel van het hof dat het beroep op verontschuldigbare rechtsdwaling moet worden verworpen omdat niet aannemelijk is geworden dat de verdachte heeft gehandeld in een verontschuldigbare onbewustheid ten aanzien van de ongeoorloofdheid van de hem verweten gedraging, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Daarbij is mede van belang dat het door de raadsman van de verdachte gevoerde verweer – in de kern – slechts in algemene zin inhoudt dat de wettelijke regeling wat betreft de invoer van Cost onvoorzienbaar en onvoldoende duidelijk is en dat het hof in aanmerking heeft genomen de omstandigheden dat de verdachte zich beroepsmatig bezighoudt met de invoer van levensmiddelen en reeds eerder door de douane was gecontroleerd in verband met de invoer van medicijnen zodat van hem extra oplettendheid mocht worden verwacht. Daaraan doet niet af dat het granulaat met Cost, ondanks het feit dat China partij is bij het CITES-verdrag, in China vrij verkrijgbaar zou zijn.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-12-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1974

Zaaknummer: 19/04634

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassens en C. Caminada

Advocaten: Wouters, T.P.A.M. T.P.A.M. Wouters

Wetsartikelen: 3.37 Wet natuurbescherming

RECHTSPRAAK

Over het betrekken van een niet ten laste gelegd feit bij de strafoplegging.

Over het betrekken van een niet ten laste gelegd feit bij de strafoplegging.

Het cassatiemiddel klaagt over de strafmotivering.

Het hof heeft bij de strafoplegging rekening gehouden met de omstandigheid dat uit het strafblad van de verdachte blijkt dat de verdachte ‘zelfs nog deze zomer’ – waarmee het hof kennelijk het oog heeft gehad op de zomer van 2019 – ‘met politie en justitie in aanraking is gekomen wegens overtreding van de Opiumwet’. Gelet op het Uittreksel Justitiële Documentatie van 11 juli 2019 dat zich bij de stukken bevindt kan het hof hiermee uitsluitend bedoeld hebben op een vermelding onder het kopje ‘openstaande zaken betreffende misdrijven’, te weten een verdenking van overtreding van de Opiumwet op 10 juni 2019 te Poortvliet, status: gedagvaard.

Bij de beoordeling van het cassatiemiddel moet worden vooropgesteld dat het de rechter op zichzelf vrijstaat om bij de strafoplegging rekening te houden met een niet ten laste gelegd feit waarvoor de verdachte niet onherroepelijk is veroordeeld wanneer het gaat om een *ad informandum* gevoegd feit en op grond van de door de verdachte ten overstaan van de rechter die de straf oplegt gedane erkenning, aannemelijk is geworden dat hij dat feit heeft begaan en ervan mag worden uitgegaan dat het openbaar ministerie geen strafvervolgning ter zake van dat feit zal instellen, of wanneer dit feit kan worden aangemerkt als een omstandigheid waaronder het bewezenverklarde is begaan (vgl. HR 26 oktober 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM9968).

In aanmerking genomen dat ten aanzien van de openstaande strafzaak niet blijkt dat aan de voorwaarden voor afdoening van een *ad informandum* gevoegd feit is voldaan en evenmin dat het bedoelde feit redelijkerwijs kan worden aangemerkt als een omstandigheid waaronder het bewezen verklaarde is begaan, is de strafoplegging ontoereikend gemotiveerd.

De klacht is gegrond. Gelet op de beslissing die hierna volgt is bespreking van het restant van

het cassatiemiddel niet nodig.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-12-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1972

Zaaknummer: 19/04559

Rechters: J. de Hullu, M. Kuijer en C. Caminada

Advocaten: Govers, M.P.J.W.M. M.P.J.W.M. Govers

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Is de rechter, ingeval niet ‘beide ouders’ zijn verschenen van de minderjarige verdachte ter terechtzitting en geen sprake is van een van de in artikel 496a lid 3 Sv omschreven situaties, verplicht om op grond van artikel 496a lid 1 Sv de behandeling van de zaak aan te houden?

Is de rechter, ingeval niet ‘beide ouders’ zijn verschenen van de minderjarige verdachte ter terechtzitting en geen sprake is van een van de in artikel 496a lid 3 Sv omschreven situaties, verplicht om op grond van artikel 496a lid 1 Sv de behandeling van de zaak aan te houden?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof in strijd met artikel 496a lid 1 Sv op de terechtzitting van 1 april 2019 de behandeling van de zaak niet heeft aangehouden terwijl de vader van de verdachte niet ter terechtzitting is verschenen. Het voert daartoe aan dat ingeval niet ‘beide ouders’ van de minderjarige verdachte ter terechtzitting zijn verschenen, de rechter op grond van artikel 496a lid 1 Sv verplicht is tot aanhouding van de behandeling van de zaak, tenzij sprake is van een van de in artikel 496a lid 3 Sv omschreven uitzonderingssituaties.

Op grond van artikel 496a lid 1 Sv moet – behoudens in de in lid 3 omschreven uitzonderingssituaties – de behandeling van de zaak worden aangehouden indien ‘de ouders’ van een van misdrijf verdachte minderjarige in gebreke blijven om op de terechtzitting te verschijnen. Een redelijke en met de bedoeling van de wetgever en de eisen van praktische hanteerbaarheid strokende wetstoepassing brengt mee dat dit voorschrift alleen ziet op het geval dat geen van de beide ouders is verschenen. Dat vindt bevestiging in de parlementaire stukken, zoals weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 29 tot en met 38, 40 en 41, in het bijzonder in het daarin opgenomen standpunt van de regering dat de desbetreffende regeling aan de rechter de ruimte verschaft om de verschijningsplicht ‘naar de geest van de wet’ uit te voeren door de behandeling van de zaak ‘in de regel’ niet aan te houden ‘als één van beide ouders afwezig is’ en dat met een dergelijke ‘pragmatische’

toepassing van de verschijningsplicht een goede afweging wordt gemaakt tussen 'het belang (...) bij een snelle afdoening van [de] strafzaak' en het 'belang van de aanwezigheid van ouders' (*Kamerstukken I 2011/12, 30143, nr. I, p. 4*).

Gelet op wat hiervoor is overwogen faalt het cassatiemiddel, reeds omdat het berust op een onjuiste rechtsopvatting.

Redelijke termijn

Op de verdachte is het strafrecht voor jeugdigen toegepast. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde jeugddetentie van 300 dagen, waarvan 110 dagen voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde jeugddetentie, vermindert deze in die zin dat deze 286 dagen, waarvan 110 dagen voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-12-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1958

Zaaknummer: 19/01939

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en A.E.M. Röttgering

Advocaten: S.J. van der Woude

Wetsartikelen: 496a Sv

RECHTSPRAAK

Heeft het hof in strijd met artikel 14c Sr de invulling van het opgelegde locatiegebod ten onrechte in zijn geheel overgelaten aan de reclassering?

Heeft het hof in strijd met artikel 14c Sr de invulling van het opgelegde locatiegebod ten onrechte in zijn geheel overgelaten aan de reclassering?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof de invulling van het opgelegde locatiegebod, in strijd met artikel 14c Sr, geheel heeft overgelaten aan de reclassering.

Uit de wetsgeschiedenis volgt dat de rechter ‘de reikwijdte van een locatiegebod’ dient te bepalen en de duur van het daaraan verbonden elektronisch toezicht moet vaststellen. De wetgever heeft verder met het oog op de rechtszekerheid en een doeltreffende invulling en uitvoering van het reclasseringstoezicht ten aanzien van alle bijzondere voorwaarden beoogd dat de rechter deze in zijn vonnis ‘zo gedetailleerd mogelijk’ omschrijft. Dat de reclassering ten behoeve van een adequate invulling van het toezicht daarbij de ruimte heeft een op de situatie toegesneden invulling aan dit toezicht te geven, neemt immers niet weg dat het aan de rechter is te bepalen binnen welke begrenzingsen een op te leggen locatiegebod – dat in potentie kan resulteren in een zeer aanzienlijke vrijheidsbeperking – kan worden ingevuld.

De door het hof opgelegde bijzondere voorwaarde betreffende het locatiegebod houdt in dat de veroordeelde gedurende de proeftijd ‘op vooraf door de reclassering vastgestelde tijdstippen’ aanwezig dient te zijn op het in het arrest genoemde adres. Gelet op wat hiervoor is overwogen, is deze voorwaarde in strijd met artikel 14c lid 2 aanhef en onder 7° Sr, omdat in deze voorwaarde de beslissing over de frequentie van de beperkingen van de bewegingsvrijheid waaraan de verdachte gedurende de proeftijd wordt onderworpen, en over de totale duur van die beperkingen, geheel wordt overgelaten aan de reclassering.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de

strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-12-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1957

Zaaknummer: 19/03025

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: H.M.W. Daamen

Wetsartikelen: 14c Sr

RECHTSPRAAK

Is de verdachte door een opsporingsambtenaar gebracht tot het begaan van het strafbare feit waarvoor hij wordt vervolgd, terwijl zijn opzet tevoren niet al daarop was gericht?

Is de verdachte door een opsporingsambtenaar gebracht tot het begaan van het strafbare feit waarvoor hij wordt vervolgd, terwijl zijn opzet tevoren niet al daarop was gericht?

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat het openbaar ministerie niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging van de verdachte wegens schending van het Tallon-criterium.

Niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging komt als in artikel 359a Sv voorzien rechtsgevolg slechts in uitzonderlijke gevallen in aanmerking. Daarvoor is alleen plaats ingeval het in het voorbereidend onderzoek begane vormverzuim daarin bestaat dat door met de opsporing of vervolging belaste ambtenaren een zodanig ernstige inbreuk op het recht van de verdachte op een eerlijke behandeling van zijn zaak is gemaakt dat geen sprake meer kan zijn van een eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM. Het moet dan gaan om een onherstelbare inbreuk op het recht op een eerlijk proces die niet op een aan de eisen van een behoorlijke en effectieve verdediging beantwoordende wijze is of kan worden gecompenseerd. Daarbij moet die inbreuk het verstrekkende oordeel kunnen dragen dat in de bewoordingen van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens 'the proceedings as a whole were not fair'. Aanleiding voor niet-ontvankelijkverklaring op deze grond kan bestaan in het geval dat de verdachte door een opsporingsambtenaar dan wel door een persoon voor wiens handelen de politie of het openbaar ministerie verantwoordelijk is, is gebracht tot het begaan van het strafbare feit waarvoor hij wordt vervolgd, terwijl zijn opzet tevoren niet al daarop was gericht (vgl. HR 1 december 2020, ECLI:NL:HR:2020:1889).

De omstandigheid dat niet de verdachte maar zijn medeverdachte contact had met een opsporingsambtenaar dan wel een persoon voor wiens handelen de politie of het openbaar

ministerie verantwoordelijk is, sluit niet uit de mogelijkheid dat (ook) de verdachte door die opsporingsambtenaar of deze andere persoon is gebracht tot het begaan van het strafbare feit waarvoor hij wordt vervolgd. Het hof heeft dat niet miskend, maar heeft kennelijk, zoals het kon doen, de omstandigheid dat geen sprake was van direct contact tussen de verdachte en [betrokkene 4] betrokken bij zijn oordeel dat de verdachte niet door een opsporingsambtenaar of een persoon voor wiens handelen de politie of het openbaar ministerie verantwoordelijk is, is gebracht tot het begaan van het ten laste gelegde en bewezen verklaarde strafbare feit. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting. In aanmerking genomen hetgeen het hof ook overigens heeft vastgesteld over de wijze waarop de verdachte bij dat feit betrokken is geraakt, is dat oordeel ook niet onbegrijpelijk. In dat verband heeft het hof (zoals blijkt uit bewijsmiddel 9) onder meer vastgesteld dat de tweede medeverdachte aan de eerste medeverdachte heeft gevraagd waarom [betrokkene 4] continu met die eerste medeverdachte belde, waarna de tweede medeverdachte, toen die eerste medeverdachte hem dit had uitgelegd, niet op een vraag van de eerste medeverdachte maar geheel uit zichzelf, toezegde te informeren en na een of anderhalve week aan die eerste medeverdachte duidelijk maakte dat de verdachte in 'die business' zat.

Het cassatiemiddel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-12-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1965

Zaaknummer: 19/04915

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.E.M. Röttgering

Advocaten: H. Oldenhof

Wetsartikelen: 359a Sv en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Is de verdachte door de opsporingsambtenaar gebracht tot het begaan van het strafbare feit waarvoor hij wordt vervolgd, terwijl zijn opzet tevoren niet al daarop was gericht?

Is de verdachte door de opsporingsambtenaar gebracht tot het begaan van het strafbare feit waarvoor hij wordt vervolgd, terwijl zijn opzet tevoren niet al daarop was gericht?

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat het openbaar ministerie niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging van de verdachte wegens schending van het Tallon-criterium.

Niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging komt als in artikel 359a Sv voorzien rechtsgevolg slechts in uitzonderlijke gevallen in aanmerking. Daarvoor is alleen plaats ingeval het in het voorbereidend onderzoek begane vormverzuim daarin bestaat dat door met de opsporing of vervolging belaste ambtenaren een zodanig ernstige inbreuk op het recht van de verdachte op een eerlijke behandeling van zijn zaak is gemaakt dat geen sprake meer kan zijn van een eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM. Het moet dan gaan om een onherstelbare inbreuk op het recht op een eerlijk proces die niet op een aan de eisen van een behoorlijke en effectieve verdediging beantwoordende wijze is of kan worden gecompenseerd. Daarbij moet die inbreuk het verstrekkende oordeel kunnen dragen dat in de bewoordingen van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens 'the proceedings as a whole were not fair'. Aanleiding voor niet-ontvankelijkverklaring op deze grond kan bestaan in het geval dat de verdachte door een opsporingsambtenaar dan wel door een persoon voor wiens handelen de politie of het openbaar ministerie verantwoordelijk is, is gebracht tot het begaan van het strafbare feit waarvoor hij wordt vervolgd, terwijl zijn opzet tevoren niet al daarop was gericht (vgl. HR 1 december 2020, ECLI:NL:HR:2020:1889).

De omstandigheid dat niet de verdachte maar zijn medeverdachte contact had met een opsporingsambtenaar dan wel een persoon voor wiens handelen de politie of het openbaar

ministerie verantwoordelijk is, sluit niet uit de mogelijkheid dat (ook) de verdachte door die opsporingsambtenaar of deze andere persoon is gebracht tot het begaan van het strafbare feit waarvoor hij wordt vervolgd. Het hof heeft dat niet miskend, maar heeft kennelijk, zoals het kon doen, de omstandigheid dat geen sprake was van direct contact tussen de verdachte en [betrokkene 4] betrokken bij zijn oordeel dat de verdachte niet door een opsporingsambtenaar of een persoon voor wiens handelen de politie of het openbaar ministerie verantwoordelijk is, is gebracht tot het begaan van het ten laste gelegde en bewezen verklaarde strafbare feit. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting. In aanmerking genomen hetgeen het hof ook overigens heeft vastgesteld over de wijze waarop de verdachte bij dat feit betrokken is geraakt, is dat oordeel ook niet onbegrijpelijk. In dat verband heeft het hof (zoals blijkt uit bewijsmiddel 9) onder meer vastgesteld dat de verdachte aan zijn medeverdachte heeft gevraagd waarom [betrokkene 4] continu met die medeverdachte belde, waarna de verdachte, toen zijn medeverdachte hem dit had uitgelegd, niet op een vraag van de medeverdachte maar geheel uit zichzelf, toezegde te informeren en na een of anderhalve week aan die medeverdachte duidelijk maakte dat een door hem genoemde persoon in 'die business' zat.

Het cassatiemiddel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-12-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1964

Zaaknummer: 19/04881

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R.A.J. Verploegh

Wetsartikelen: 359a Sv en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Klacht over de verwerping van een verweer strekkende tot bewijsuitsluiting.

Klacht over de verwerping van een verweer strekkende tot bewijsuitsluiting.

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping van het verweer dat strekt tot bewijsuitsluiting.

Het hof heeft vastgesteld dat [betrokkene 1] in privé-tijd een vriendschappelijk bezoek bracht aan de verdachte, en dat [betrokkene 1] naar aanleiding van hun gesprek, waarbij bij [betrokkene 1] de gedachte rees dat zijn vriend wel eens bezig kon zijn met het kweken van hennep, de trap is opgelopen en een hennepkwekerij heeft aangetroffen op de slaapkamer. Het hof heeft verder vastgesteld dat [betrokkene 1] vier of vijf weken later, na overleg met een vertrouwenspersoon en zijn lijnchef, een proces-verbaal van bevindingen heeft opgemaakt, en dat op grond van deze informatie het opsporingsonderzoek is gestart, waarbij rechtmatig de woning is betreden en de kwekerij is ontmanteld. Het hof heeft op grond daarvan geoordeeld dat [betrokkene 1] in de woning van de verdachte geen activiteiten verrichtte die kunnen worden aangemerkt als opsporing als bedoeld in artikel 132a Sv. Dat oordeel geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

De Hoge Raad heeft ook de verder in het cassatiemiddel aangevoerde klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie art. 81 lid 1 RO).

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-12-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1975

Zaaknummer: 19/03955

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en C. Caminada

Advocaten: B. Vermeirrsen

Wetsartikelen: 132a Sv en 359a Sv

RECHTSPRAAK

Heeft de benadeelde partij recht op vergoeding van immateriële schade?

Heeft de benadeelde partij recht op vergoeding van immateriële schade?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de toewijzing door het hof van de vordering van de benadeelde partij [benadeelde] en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel, in het bijzonder wat betreft het oordeel van het hof dat de benadeelde partij recht heeft op vergoeding van immateriële schade.

Het hof heeft, gelet op de toewijzing van de vordering tot vergoeding van immateriële schade, kennelijk geoordeeld dat met betrekking tot de benadeelde partij [benadeelde] sprake is van een aantasting in de persoon ‘op andere wijze’, als bedoeld in artikel 6:106 aanhef en onder b BW, welke aantasting het gevolg is van het bewezen verklaarde feit, kort gezegd medeplichtigheid aan brandstichting, terwijl daarvan gemeen gevaar voor goederen te duchten is.

In zijn arrest van 28 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:793 heeft de Hoge Raad, onder verwijzing naar HR 15 maart 2019, ECLI:NL:HR:2019:376, het volgende overwogen:

‘Van de [in art. 6:106, aanhef en onder b, BW] bedoelde aantasting in de persoon “op andere wijze” is in ieder geval sprake indien de benadeelde partij geestelijk letsel heeft opgelopen. Degene die zich hierop beroept, zal voldoende concrete gegevens moeten aanvoeren waaruit kan volgen dat in verband met de omstandigheden van het geval psychische schade is ontstaan. Daartoe is vereist dat naar objectieve maatstaven het bestaan van geestelijk letsel kan worden vastgesteld. Ook als het bestaan van geestelijk letsel in voornoemde zin niet kan worden aangenomen, is niet uitgesloten dat de aard en de ernst van de normschending en van de gevolgen daarvan voor de benadeelde, meebrengen dat van de in art. 6:106, aanhef en onder b, BW bedoelde aantasting in zijn persoon “op andere wijze” sprake is. In zo een geval zal degene die zich hierop beroept de aantasting in zijn persoon met concrete gegevens moeten onderbouwen. Dat is slechts anders indien de aard en de ernst van de normschending meebrengen dat de in dit verband relevante nadelige gevolgen daarvan voor de benadeelde zo

voor de hand liggen, dat een aantasting in de persoon kan worden aangenomen. Van een aantasting in de persoon “op andere wijze” als bedoeld in art. 6:106, aanhef en onder b, BW is niet reeds sprake bij de enkele schending van een fundamenteel recht.’

Het oordeel dat sprake is van zo een aantasting in de persoon ‘op andere wijze’ is zonder nadere motivering niet begrijpelijk, nu het hof niets heeft vastgesteld over de aard en de ernst van de normschending en van de gevolgen daarvan voor de benadeelde. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat de enkele omstandigheid dat het in het daartoe bestemde formulier toegelichte verzoek tot schadevergoeding in hoger beroep niet is weersproken, niet volstaat ter motivering van het oordeel dat zich een van de gevallen voordoet waarin grond bestaat voor vergoeding van immateriële schade. Ook de motivering dat ‘vergoeding van de immateriële schade (...) billijk voor(komt)’ volstaat daartoe niet (vgl. HR 15 oktober 2019, ECLI:NL:HR:2019:1465).

De klacht is gegrond. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

Het cassatiemiddel slaagt.

Redelijke termijn

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van acht maanden.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft (i) de duur van de opgelegde gevangenisstraf, en (ii) de beslissing met betrekking tot de vordering van de benadeelde partij [benadeelde] en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel, vermindert de duur van de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze zeven maanden en twee weken bedraagt, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak ten aanzien van de hiervoor onder (ii) genoemde beslissingen opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-12-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1955

Zaaknummer: 19/01786

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 6:106 BW